

הנערה שאוהבת לרוץ

עץ הזית

מוצרי אוליביה של חברת עץ הזית ילוו את המועמדות לאורך כל התחרויות.

Outdoor Girl

„תכשירי האיפור והקוסמטיקה של אאוטדור גירל (Outdoor Girl) מוצאים חן בעיני בגלל המיגוון הרחב והאופנתי של צבעים ובגלל מחירם הנמוך מזה של חברות הקוסמטיקה האחרות,“ מגלה שוש אבןזהב, המועמדת ה-1 לתחרות.

אקוואס

המועמדות הסופיות מופיעות בוויטקס — אופנה עילית לבגדיים וחוף שתיכננה הגברת לאה גוטליב לשנת 1976. אופנה זו נושאת עימה את בשורת המזרח-הרחוק ויבשת אפריקה — בססגוניות מרהיבה ובגזרות המחניפות לאשה המסוגנת והאופנתית.

WELLA

חנה סולומון, בעלת השיער הארוך והי שטיני, התקשתה מאוד, לפי דבריה, בסיי רוק שיערה הארוך, עד שגילתה את תכ-שיר הפלא לייפטקס-בלום של חברת וולה והשתמשה בו אחרי כל המיפה.

דייג, אוהב דגים? אולי אבל נערות חסובות,גו, כמו חנה סולומון, בטח. חנה, בבגדיים מתוצרת גוטקס על חוף הים, היא מעדיפה יותר לרוץ על החוף, מאשר להשתרע עליו ולהשתזף.

מהנער העובד רק לפני זמן קצר היא לב-שה עוד חולצה כחולה עם אחריכך הצטרפה אל המחנות העולים, משם נפלטה משום שלא התירו לרקוד ריקודים סלוגניים.

תרמיל ושקיישינה, נוסעים ברכבת ואחר כך הולכים הרבה ברגל. היום כבר לא קוראים לזה, כמו פעם, „ציונות“, „תלוצי“ או „אהבת הארץ“, אבל עושים את זה באהבה גם בלי כל המילים המפוצצות. עכשיו היא רצה שוב. בתחרות מלכת המים. ומה זה חשוב מי תשיג, אם העיקר זה לאהוב לרוץ?

תיגש להיבחן בבחינות הבגרות. יש לה עיניים ירוקות מרצדות, ושיער ערמוני עם כיתמי בלונד גדולים וטיבעיים והמון תמימות ופשטות. מה שהיא אוהבת באמת. נוסף על לרוץ, זה ללבוש ג'ינסים, וכפכפים של עץ, וגם ללכת הרבה. עושה הרבה טיולים. עם כל החבריה. לא באוטר בוסים ממוזגיאוויר. ברגל. פשוט. לוקחים

חנה סולומון אוהבת לרוץ. סתם ככה. לא חשוב איפה. לא חשוב גם איך. העיקר לרוץ. על החוף. ברחוב. לבד. עם ילדים. לא צריך להתפלא אם ההצעה הראשונה שתבוא מפה, תישמע בנוסח: „בוא נע“ שה התחרות.“ לא היא לא רצה מיקצועית. כשניסתה להתחרות עם אחרות בריצה תחרותית היא לא הגיעה דווקא במקום הראשון. תמיד היו מהירות ממני, היא מודה. אבל זה לא הפריע לה להמשיך לרוץ. תמיד הייתי רצה, ואף פעם לא היה לי הכוח לזה.“

או אייפסר שלא לשאול: מה מריץ בחורה יפה והיגנית כמו חנה. שהיא רק בת 17 וחצי, וכל החיים, כולל השירות בצה"ל, עוד לפני?

את התשובות עוד צריך לחפש. היא באה מהרצליה. לא הרצליה-פיתוח. מישהח מסודרת. האב, בעל משאיות, יליד רומניה. האם — צברית. ארבעה אחים, שהיא הי גדולה בהם. יש לה בבית אחות בת שלוש וגם כלב קטן.

עד לכיתה השביעית למדה בגימנסיה. אבל היו, כמו שיש תמיד, דברים מעניינים יותר: ים. מוסיקה. בילויים. התבריה סחבו למקומות האחרים, ובית-הספר נשאר מא-חור. גם תנועת-הנוער. היא היתה ב-נוער העובד, על אמת. אחריכך אפילו ב-תנועה הלוצית כמו המחנות העולים. ייתכן שהיתה נשארת שם אילו התירו לה, ו-לחבריה, לרקוד ריקודים סלוגניים. אבל בגלל שטויות כאלה מאבדים בתנועות ה-לוציות נוער טוב. אמרו להם לבחור: או התנועה או הריקודים, וחנה וחברותיה בחרו בריקודים.

אבל היא לא התפרפרה. אחרי הגימנסיה הלכה ללמוד נקבות-תקליטים. אפילו עב-דה בזה קצת. מי שלא יודע, זה שייך לאחד ממיקצועות המחשבים. עכשיו היא ממתינה לגיוס, רוצה ללמוד בינתיים אנגלית באולפן. ברור לה שהיא תחזור פעם לספסל-הלימודים. אולי אפילו

על הגדר שער-ההתעמלות בגימנסיה שבצפון תל-אביב הופרע מעט, כאשר התלמידים התקבצו לצפות בחנה, המדגמת ביקוני על הגדר. חנה, בת הרצליה, העומדת לפני גיסה לצה"ל, אוהבת הרבה טיולים, בעיקר ברגל.